

2022-02-03

Terug naar normaal. Dat was de wens van het bestuur van HDS in de nieuwjaarsboodschap. Wat het normaal ook gaat worden wat we in de afgelopen tijd met elkaar hebben meegemaakt, was het in elk geval niet. Want hoe moet je aan een bewoner van een andere planeet met droge ogen uitleggen dat je lid bent van HDS in Leersum en dat het lidmaatschap inhoudt dat je niet kunt trainen en voetballen. En hoe moet je aan diezelfde bewoner vertellen dat we van de zondag naar de zaterdag zijn gegaan om van de streekderby's te gaan genieten, terwijl het voor mijn gevoel al een halve eeuw geleden is dat we tegen DVSA voetbalden.

Afgelopen zaterdag was het dan zover, het was het eerste weekend van weer terug naar normaal. Omdat ik normaal op zaterdag even bij HDS langsga, besloot ik dit na lange tijd nu weer te doen. Maar omdat mijn evenwichtsorgaan in de war raakt bij al te grote veranderingen besloot ik ook om mijn bezoek te beperken tot wat lichte contacten langs de lijn. Zo gezegd, zo gedaan.

Op het bovenste veld speelde onze MO 15-1 tegen de MO15-1 van FC Almere. Ik weet niet hoe onze meiden het ervaren hebben, ik heb in elk geval erg genoten van de frisheid, vrijheid en inzet waarmee zij speelden. Zij waren voor mijn gevoel al weer terug in het normaal, ja zelfs meer dan dat. Treffend was de reactie van Jan op mijn constatering langs de anderhalvemeter-zijlijn dat de meiden van de tegenstander hard kunnen lopen. Jan reageerde daarop met: Ja dat is wel zo maar die van ons kunnen beter voetballen!

Even later bekeek ik de wedstrijd van onze mannen van de JO15-1 tegen de JO15-1 van Eemnes. Het was de nieuwste versie van de Goliaths tegen de Davids, de Goliaths van Eemnes tegen de Davids van HDS. Het was een spannende wedstrijd. Behalve van het spel genoot ik ook van de fraaie pirouettes van de beide stafleden van HDS op de momenten dat in het veld iets net niet lukte. Alles bij elkaar vond ik het ronduit knap dat er na de wedstrijd een uitslag van 2 voor Eemnes en 1 voor HDS op het scorebord stond.

Na afloop van de wedstrijd was er een net-niet helemaal-anderhalvemeter-onderonsje van een paar scheidsrechters. De heren keken terug op de wedstrijd. Ook onze voorzitter stond erbij, hij had in onberispelijk diepzwart tenue de wedstrijd gefloten. Ik dacht nog even zou zo'n zwart kostuum een betere bescherming tegen de omnikronnetjes zijn dan het vrolijke carnavalstenu van de scheidsrechter van de vorige wedstrijd.

Ik voegde me op gepaste afstand bij het gezelschap en deed ongevraagd een duik in het zakje door – met dank aan Jan- op te merken dat ook al waren de tegenstanders een kop groter en fysiek veel sterker die van ons kunnen beter voetballen!

Vanuit een schuine ooghoek en voor mensen die mij beter kennen is dat een hele prestatie, zag ik de spelers van het eerste in trainingstenu het veld oplopen. Ze liepen naar de overkant en gingen achter de spiksplinternieuwe reclameborden van Plus Leersum staan. Voor het oog van de camera van Herma stonden ze letterlijk even stil bij de opening van Plus Leersum. Toch wel een plechtig momentje bij een voor het dorp feestelijk gebeuren.

Even later dacht ik bij mezelf het is nu wel mooi geweest, ik laat het hier bij. Maar onderweg naar mijn fiets had ik nog een gesprekje met Dennis, de trainer van ons eerste dat die middag een

oefenpot tegen Woudenberg speelde. Ik vroeg hem of hij me het verschil tussen HDS en Woudenberg kon uitleggen. Hij verwoorde het als volgt. Waar Woudenberg al jaren kiest om het maximale uit het talent van iedere jeugdvoetballer te halen en met het eerste elftal met zoveel mogelijk eigen spelers in de eerste klasse te spelen, liggen de ambities van HDS voor jeugd en senioren lager en kiest HDS voor een combinatie van sport en gezelligheid. Beide visies hebben bestaansrecht volgens Dennis maar ze verschillen duidelijk van elkaar. Met deze korte heldere uitleg op zak, sloot ik het eerste weekend van terug naar normaal bij HDS af.

Tenslotte nog iets over de streekderby's. Ik meen dat het op de dag was dat we tegen DVSA moesten spelen dat ik 's morgens in de Schermerij op bezoek ging bij Wim. Hij was in een opperbeste stemming want al zingend deed hij de deur voor me open. Hij luisterde naar radio Utrecht met Nederlandse hits van toen. Bij zo'n ontvangst voelde ik me onmiddellijk thuis.

Ik vroeg Wim of hij me kon vertellen hoe het er in vroegere tijden toeging bij de streekderby's. Voordat ik het wist trakteerde hij me op een rijke bloemlezing aan ervaringen en indrukken. Zijn kwalificaties als "op het scherpst van de snede" en "sportief" zijn me het meest bijgebleven. Maar daar liet Wim het niet bij. Vanuit een feilloos geheugen vertelde hij me boeiende verhalen over hoe het vroeger toeging met het vervoer naar wedstrijden, de trainingen, het eigen onderhoud van de velden, de derde helft en de feesten bij HDS.

Vanaf dat moment kwam een oude gedachte in mij op om een vervolg uit te brengen op "Hoe het was bij HDS". Geen boekje over bestuurlijke zaken maar verslagen van levendige verhalen over vroeger verteld door HDS-ers die als voetballer of anderszins een respectabele staat van dienst bij de club hebben. Ik heb mijn idee gedeeld met Jan van Amerongen en Laurens Vernooij en hen voorgesteld om hiermee samen aan de slag te gaan. Met hun 'ja natuurlijk' was het startsein gegeven voor een stukje alternatieve geschiedschrijving over onze club.

Wordt vervolgd.

Klaas van Eldik